

Loňskou reportáž z Folkového slamáku jsem zakončila přáním, aby se z tohoto příjemného festivalu stala tradice. Vzhledem k tomu, že se vás chystáme informovat o jeho dalším ročníku, vypadá to nadějně. Letošní první ročník (ten loňský byl označen jako nultý) proběhl v sobotu 23. 8. 2008. Podle předpovědi počasí to vypadalo všelijak. Hrozilo, že se diváci budou choulit pod deštníky a pláštěnkami a moc se neohřejí, naštěstí se tyto obavy nenaplnily a sluníčko přilákalo do Šťastné země docela dost lidí. O tom nás přesvědčila louka plná aut, kde jsme při našem příjezdu měli problém najít volné místo k parkování.

Je ovšem pravda, že dost lidí přijelo nikoli na Folkový slamák, ale jen s dětmi na výlet do přírodního zábavního parku se spoustou atrakcí. Soudě podle ohlasů bylo pro některé z nich muzicírování milým zpestřením a příjemným překvapením. Děti i ostatní návštěvníci si tu mohli prohlédnout slaměné výtvary od pohádkových postav přes zvířátka až třeba po obrovský půllitr s pivem. Na některé slaměné atrakce bylo možné i vylézt a zahrát si např. na dobývání hradu, oblíbenou se stala velká plachetnice, pro ty

Šťastná Lucka Cíchová ve Šťastné zemi

foto: Katka Esserová ©

nejmenší tu byly nejrůznější skluzavky a houpačky, pro ty větší pak lanovka či horolezecká stěna. Další hojně navštěvovanou atrakcí u všech věkových kategorií byla nafukovací trampolína. Musím říct, že ani my jsme neodolali a vpozdvečer, kdy už všechny rodiny s dětmi park opustily, si nejen trampolínu vyzkoušeli. Dokonce se nám k účasti podařilo nalákat muzikanty z jedné účinkující kapely, nutno ale podotknout, že Lucku Cíchovou nebylo ani v nejmenším obtížné k něčemu podobnému přemlouvát.

Ale vraťme se k muzice, neboť hlavně kvůli ní jsme do Radvánovic dorazili. Loni jsem si povzdechla, že krásné, novotou vonící pódium nebylo možné pro konání festivalu využít, protože ještě nebylo zkolaudováno. Proč se na něm nehrálo ani letos, to opravdu netuším. Je to škoda, myslím, že by to bylo mnohem příjemnější, než tradiční igelitový stan, do kterého pálí zapadající sluníčko. Nevím, jestli už se to pro naše návštěvy Slamáku stane tradicí, ale ani letos jsme první kapelu neslyšeli. O chomutovském **Testamentu** vám tedy nic neřeknu, jen to, že celý program zahájili. Následovala kapela

Zezadu

, další z uskupení kolem sester Vítových. Jedná se o poměrně početnou skupinu, hrající trochu

svižnější muziku, která mě ale na první poslech moc nezaujala. Kapelu jsme poslouchali z povzdálí a občas měli trochu problém porozumět jednotlivým slovům v textech. Následující

Disneyband

vystoupil tentokrát ve čtyřech. Vedle Martina Kadlece a Katky Petrářové bylo možné vidět a slyšet dva ze stálých hostů, Tomáše Pialu na bicí a Marka Ottla u kláves a pozounu. Po nich musela dramaturgyně Ála Vítová poslat na jeviště

Epy de Myi

, jihočeské trio, které mělo podle programu vystoupit o něco později. Ale protože byli na místě s předstihem a další z účinkujících, kapela Marien, měla za sebou náročnou koncertní šňůru a zdržela se kdesi na cestě, zahráli o něco dříve a neklamali. Diváci je nechtěli pustit z jeviště a tak i Václav Vít, který celou akci moderoval, povolil hned dva předavky. Mezitím stihli dorazit i

Marien

a tak nám po krátké aklimatizaci a i přes dlouhou cestu až ze Slovenska v dobré náladě předvedli průřez jejich repertoárem. Došlo jak na novinky, tak na nejstarší písničky ještě z doby Poupat. Dalším účinkujícím byl zahraniční host

David Kangas

, kterého jsem do té doby vůbec neznala. Za doprovodu saxofonu a halfplaybacku hrál a zpíval nejrůznější známé hity, což mě poněkud zklamalo. Já si proto jeho vstoupení užívala jako docela příjemnou kulisu k prozkoumávání již zmíněných atrakcí celého parku. Nevím tedy, jaký ohlas měl přímo v hledišti, ale myslím, že diváci mohli být těmito převážně countryovkami potěšeni. Závěrečné

Berušky

mně zpět do hlediště nepřilákaly, možná proto, že mám u kapel mnohem raději jejich autorskou tvorbu, i když i výjimka potvrzuje pravidlo. U Berušek jsem se nejvíce těšila na písničku z muzikálu Vlasy, která zazněla na samý závěr festivalu.

A protože bylo ještě poměrně brzy, rozhodli jsme se společně s Epy de Myí Šťastnou zemi opustit a přesunout se na nedaleké Trosky a tam si vychutnat závěr Trampského širáku ve společnosti Hlubokého nedorozumění, Falešné Karty, Tempa di Vlaku a Epy de Mye a také si užít noční průzkum zříceniny a jejího okolí. Shodou okolností se Širák konal stejně jako Slamák podruhé, i když se jednalo také o první ročník festivalu. Tak uvidíme, kterému z pořadatelů nadšení a přízeň diváků vydrží déle. Já doufám, že oběma.